

Jeden z obrazov holandského maliara Rembrandta zobrazuje Ježiša, ktorý sedí spolu s dvoma učeníkmi. Obraz sa pokúša zachytiť radosť a nadšenie na tvárach učeníkov v momente, keď spoznali Ježiša.

Istý sprievodca ukazoval tento obraz návštevníkom v múzeu, kde bol vystavený. Na priblíženie toho, čo obraz vyjadruje, začínal rozprávaním príbehu z evanjelia o dvoch emauzských učeníkoch, ktorí zronení odchádzali po veľkonočných udalostiach preč z Jeruzalema znechutení a utrpení a ako sa k nim cestou pridala zmŕtvychvstalý Kristus.

V skupine bol pár - pán a pani Brownoví, ktorých jediného syna nedávno zabilo pri autonehode. Stále boli ešte v šoku a tak prišli v tento všedný deň do múzea s nádejou, že azda rozptýlia svoje ponuré myšlienky aspoň na malú chvíľku.

Keď sprievodca začal rozprávať príbeh, Brownovci počúvali len na pol ucha. Avšak rozprával takým spôsobom, že akonáhle skončil, celkom ich to zachytilo. Po tom, ako pristúpili k sprievodcovi, povedali: *„Počuli sme už tento príbeh mnohokrát, ale nikdy nás tak neoslovil, ako práve dnes. Rozprávali ste to tak precítene a presvedčivo.“*

„Bol čas, keď som to aj ja hovorieval ledbolo,“ odpovedal sprievodca.

O veľkej strate a ceste s Ježišom

Napísal Balek Robert
Štvrtok, 22 Apríl 2010 12:38

„Čo sa stalo, že to už hovoríte inak?“ opýtali sa Brownovci.

„Pred troma rokmi,“ začal sprievodca, „moja žena dostala rakovinu a pomaly zomierala, v agónii. Nevidel som absolútne žiaden zmysel v jej hroznom utrpení a nekonečnom umieraní. Bola dobrým človekom. Nezaslúžila si to všetko. Zlomilo ma to. Zdalo sa, že svet sa rúca. Ale predsa, presvedčili ma, aby som sa vrátil späť k svojej práci sem do múzea. A znova som sa prichytil, že rozprávam príbeh, snád' len o čosi mechanickejšie než predtým.

A potom jedného dňa čosi sa vo mne pohlo a zrazu som si uvedomil, že tento príbeh nebol len o tých dvoch stratených učeníkoch, ale aj o mne. Podobne ako tí dvaja učenici, šiel som zachmúrenou a osamelou cestou. Dokonca, hoci som veriaci, bohužiaľ, dovtedy znamenal pre mňa Ježiš len o málo viac než záhadná postava, ktorá žila len na stránkach evanjelií. Ale teraz prišiel ku mne živý. Cítim jeho prítomnosť po mojom boku, prítomnosť priateľa, ktorý poznal všetko ľudské utrpenie.

Bolo to akoby v tom okamihu sa mi otvorili oči a ja som videl veci inak. Moje srdce začalo vo mne horieť. A ako som pokračoval v rozprávaní tohto príbehu, uzdravujúci proces sa vo mne pohol vpred. Hoci som občas ešte stále nestály, začal som dúfať a žiť znova."

Teraz už Brownovci nedokázali viac udržať slzy. „Zvláštne,“ povedali, „ale ako ste rozprávali tento príbeh, my sme tiež pocítili, že v našich srdciach sa rozhorel oheň.“

Potom mu porozprávali o tragickej smrti ich syna. Pokračovali v rozhovore pri šálke kávy.

Keď sa lúčili, Brownovci povedali: „Ďakujeme vám za to, čo ste urobili pre nás. Ste skutočným rozprávačom príbehov.“

Môžeme naozaj rozprávať príbeh alebo naozaj ho počuť iba vtedy, keď vidíme ako sa uplatňuje v našom živote. Potom a iba potom pre nás skutočne oživa.

Hoci sme nikdy neboli vo Sv. zemi, každý z nás bol už na ceste do Emauz. Niektorým ľuďom je táto cesta veľmi blízka. Reprezentuje cestu sklamaní, žiaľu, zármutku, otrasených snov...

O veľkej strate a ceste s Ježišom

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 22 Apríl 2010 12:38

Vzkriesený Ježiš je s nami na tejto ceste, dokonca aj keď ho možno nespoznávame. Je tak blízko nás, že naše príbehy splývajú s jeho. Iba jeho príbeh totiž dáva zmysel našim príbehom.

Predovšetkým prijatím tmavej stránky nášho príbehu sa učíme, o čom Božia milosť a láska naozaj je. Jednako, v konečnom rozbore je to len Ježišov Príbeh – slávy dosiahnutej prostredníctvom utrpenia a smrti – ktorý nám pomáha pochopiť zmysel nášho vlastného príbehu. Hocičo iné jednoducho nie je postačujúce. Zmŕtvychvstanie Ježiša otvára všetky naše príbehy perspektíve nielen konca dobrého, ale konca veľkolepého.

Autor neznámy